INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

ILIE OANĂ

„ÎN FOTBALUL NOSTRU, TOTUL E O CHESTIUNE DE ANGAJARE FIZICĂ"

• Echipa națională nu s-a născut din spuma mării... • Ce echipă mare am fi putut face din jucătorii care și-au irosit talentul ! • Cluburile noastre nu au o viață de club... • De la Nae Tătaru n-am mai avut extremă stinga.

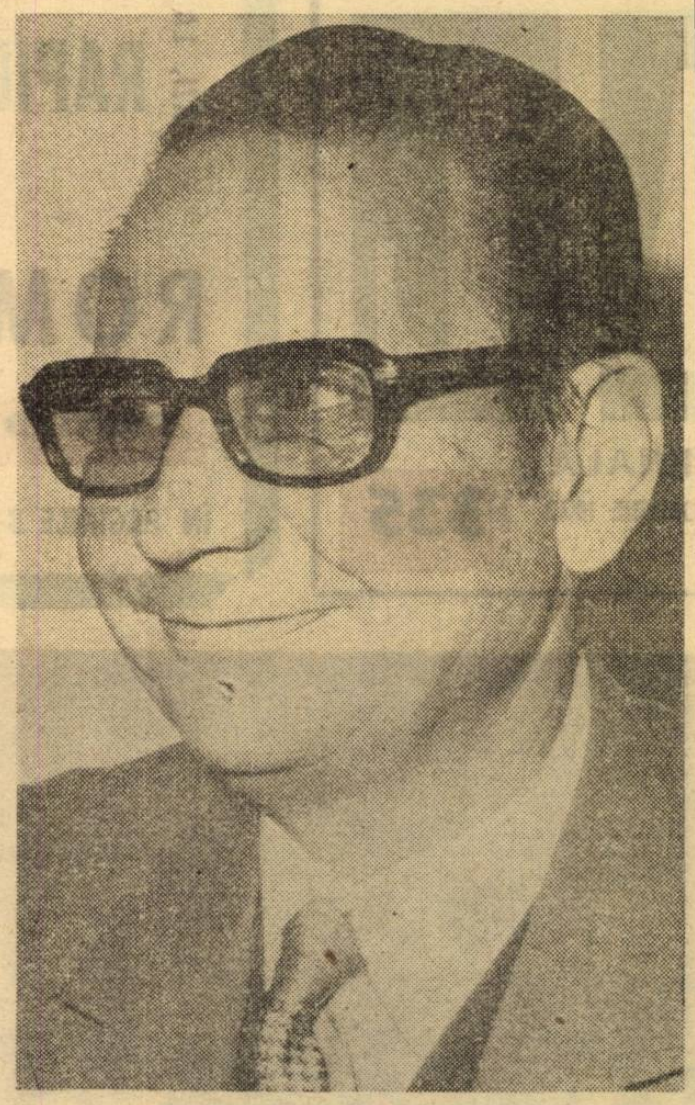

Ilie Oană a fost, timp de aproape 4 ani, antrenor al echipei naționale, împreună cu Ștefan Covaci. Din păcate, Zürich-ul a pus capăt unei munci rodnice, cu destule rezultate bune. Ilie Oană și-a reluat lucrul la Petrolul cu seriozitatea care l-a caracterizat întotdeauna, el fiind unul dintre cei mai stabili antrenori de club din țara noastră. După scurtul intermezzo extern la Panseraikos, Oană a revenit la clubul de care se leagă în fond întreaga lui carieră sportivă.

In preajma jocului cu Albania, am socotit utilă o convorbire cu fostul antrenor al echipei naționale, cu specificația că ea va viza mai puțin aspectele speciale ale meciului. Convorbirea se va referi la problemele generale ale fotbalului, la fixarea momentului actual și la raportarea lui istorică.

— Cum priviți problemele echipei naționale de astăzi ?

— Un elementar fair-play mă determină să subliniez încă o dată că echipa ultimilor patru ani a realizat cele mai bune performanțe din istoria fotbalului românesc. Echipa națională a marcat progrese firești, fără să putem spune, însă, așa cum sînt înclinați unii să afirme, că ea s-a născut miraculos, din spuma mării. Fără îndoială că în ultimul timp s-a ajuns la o echipă valoroasă. Dar, fotbalul nu poate fi rupt de trecut. Jucătorii talentați de astăzi au corespondenții lor în trecut. Fără falsă modestie, echipa „noastră", a mea și a lui Ștefan Covaci, n-a fost chiar atît de rea. Să ți-o reamintesc : Mihai Ionescu (Datcu) — Popa, Nunweiller III, Dan, Mocanu — Ghergheli, Nunweiller VI — Pircălab, Dobrin, Ion Ionescu, Lucescu plus feluritele formule de atac cu Badea—Dridea, Frățilă etc. Dacă ne reamintim unele rezultate, cred că nu roșim : 2—0 cu Portugalia, 1—0 cu Uruguay, 1—2 cu Portugalia la Lisabona și chiar acel 1—3 cu Italia, care ar fi putut să fie o mare surpriză, dacă arbitrul Schullenburg, care a influențat atît de mult și recentul meci Bulgaria — Irlanda, n-ar fi „egalat" golul superb înscris de Dobrin. Echipa națională era atunci în plină formare: dovadă faptul că, pe lîngă titularii pomeniți, am recurs și la foarte tînărul pe atunci Sătmăreanu. Din păcate, șocul de la Zürich a pus capăt unei munci. Din fericire, pe de altă parte, după alte cîteva „cutremure", s-au creat condiții de stabilitate pentru colegul și prietenul meu Angelo Niculescu, condiții fără de care munca în fotbal nu este posibilă.

— Se spune, deseori, după un rezultat mai slab, că „asta e valoarea noastră". Așa s-a insinuat și după recentul meci cu Finlanda.

— E foarte ușor să vorbești urît despre fotbal. Am impresia că e o modă. Se uită, însă, că orice echipă din lume are momente mai slabe. Ce-ar trebui să facă Anglia lui Ramsey după egalul cu Elveția pe Wembley ? Ce-ar trebui să facă echipa lui Schön după acel 1—1 cu Turcia, pe teren propriu ?

— Ce reproșați fotbaliștilor noștri, în general ?

— Pe tema asta se poate vorbi foarte mult. Sînt atîtea și atîtea aspecte. Iată, de pildă, aș putea vorbi despre absența aproape totală a jocului pe extreme, cînd acesta este un mijloc ideal pentru dislocarea unei apărări aglomerate. De asemenea, sînt foarte rare combinațiile false pe o zonă, pentru eliberarea zonei opuse. Dobrin mai încearcă din cînd în cînd această modalitate tactică atît de importantă. In sfîrșit, arma cea mai puternică pentru dizlocarea apărării aglomerate, adică șutul puternic de la distanță, continuă să fie o raritate. Dacă stai să mă întrebi care ar fi șuterii de la distanță în fotbalul nostru, n-aș da dovadă de un patriotism local amintindu-l în primul rînd pe Dincuță, ceea ce înseamnă foarte puțin. In sfîrșit, toate aceste probleme tehnice devin chestiuni de amănunt pe lîngă carența fundamentală a fotbaliștilor noștri, care este LIPSA ANGAJAMENTULUI FIZIC. Această situație ne separă net de potențialul marilor echipe europene. Nu vreau să scap din vedere nici faptul că în fotbalul nostru se irosesc nenumărate talente. Sînt convins că jucători ca Varga ar fi atras atenția oricărui mare antrenor din lume. Stau și mă întreb ce se întîmplă cu Tătaru ? Stau și mă întreb ce se întîmplă, în ultimul timp, cu Iordănescu ? Stau și mă întreb cînd se va decide Dumitrache să fie ceea ce ar putea să fie ? Această irosire, din care am dat doar cîteva nume, este soră bună cu lipsa angajamentului fizic, fiind într-un raport de reciprocitate.

— Ce se poate face concret în direcția asta?

— Trebuie intensificată munca de educație și mai trebuie asigurată principialitatea și consecvența în fotbal. Nu pot uita faptul că un jucător celebru ca George Best a fost foarte vechi. Cred că de la Nae Tătaru încoace n-am avut o extremă stinga adevărată. După cum, nici vîrfurile de atac nu s-au îmbulzit la poarta echipei naționale. Eu am sperat mult în Dumitrache, după o îndelungată perioadă în care vîrfurile erau rulate la nesfîrșit, așa cum se încearcă, vrînd-nevrînd, și acum. In fotbalul nostru a existat un moment de mare speranță. Acesta a fost momentul cuplului Dobrin — Dumitrache. Din păcate, ei au jucat foarte rar împreună, fiind oarecum ca soarele și luna. In ultimul an, văd că Dumitrache a dispărut realmente de pe primul plan al echipei naționale, și asta în primul rînd din vina lui. Uneori stau și mă minunez: cum este oare posibil să pierzi ocazia unică de a juca alături de un fotbalist mare, ca Dobrin ?

— Ce reproșați fotbaliștilor noștri, în general ?

— Pe tema asta se poate vorbi foarte mult. Sînt atîtea și atîtea aspecte. Iată, de pildă, aș putea vorbi despre absența aproape totală a jocului pe extreme, cînd acesta este un mijloc ideal pentru dislocarea unei apărări aglomerate. De asemenea, sînt foarte rare combinațiile false pe o zonă, pentru eliberarea zonei opuse. Dobrin mai încearcă din cînd în cînd această modalitate tactică atît de importantă. In sfîrșit, arma cea mai puternică pentru dizlocarea apărării aglomerate, adică șutul puternic de la distanță, continuă să fie o raritate. Dacă stai să mă întrebi care ar fi șuterii de la distanță în fotbalul nostru, n-aș da dovadă de un patriotism local amintindu-l în primul rînd pe Dincuță, ceea ce înseamnă foarte puțin. In sfîrșit, toate aceste probleme tehnice devin chestiuni de amănunt pe lîngă carența fundamentală a fotbaliștilor noștri, care este LIPSA ANGAJAMENTULUI FIZIC. Această situație ne separă net de potențialul marilor echipe europene. Nu vreau să scap din vedere nici faptul că în fotbalul nostru se irosesc nenumărate talente. Sînt convins că jucători ca Varga ar fi atras atenția oricărui mare antrenor din lume. Stau și mă întreb ce se întîmplă cu Tătaru ? Stau și mă întreb ce se întîmplă, în ultimul timp, cu Iordănescu ? Stau și mă întreb cînd se va decide Dumitrache să fie ceea ce ar putea să fie ? Această irosire, din care am dat doar cîteva nume, este soră bună cu lipsa angajamentului fizic, fiind într-un raport de reciprocitate.

— Ce se poate face concret în direcția asta?

— Trebuie intensificată munca de educație și mai trebuie asigurată principialitatea și consecvența în fotbal. Nu pot uita faptul că un jucător celebru ca George Best a fost invitat frumos să-și părăsească vila și să revină la vechea lui gazdă, o femeie bătrînă, care să-i încălzească cafeaua cu lapte. Nu pot uita că la Jocurile Olimpice de la München echipa de handbal al R. F. a Germaniei a renunțat la serviciile lui Schmidt într-un moment în care avea foarte mare nevoie de el. Această renunțare „la greu" este un foarte important factor educativ. La noi, în schimb, sînt dese situațiile în care sancțiunile nu merg pînă la capăt, fiind șterse cu buretele, în numele unor situații speciale, care nu contribuie deloc la educarea jucătorilor. După Guadalajara, Angelo Niculescu a fost criticat pentru faptul că nu l-a folosit pe Răducanu. Eu sînt convins, însă, că Angelo Niculescu a știut ce face. La ultimul timp, pe de altă parte, i s-a reproșat utilizarea lui Răducanu. In condițiile astea este greu să fii tu însuți în situații cînd tu, ca antrenor, scoți din echipă un jucător cu nume pentru faptul că e lipsit de formă sau traversează o perioadă care îl face inapt pentru echipă. Toate acestea sînt probleme de profunzime și de intimitate tehnică. De cele mai multe ori, însă, asemenea acțiuni ale antrenorului sînt răstălmăcite, fără a se cunoaște chestiunea de fond. Și te rog să mă crezi, asta nu contribuie la educarea jucătorilor.

— Ați vorbit despre Răducanu. Ce ați face dacă ați fi selecționer ?

— Portarul trebuie să fie omul cel mai sobru al echipei. Asta este calitatea lui de bază. Eu am jucat cu Mihai Ionescu și Datcu, doi dintre cei mai sobri portari din ultimele decenii. Amîndoi au avut nesansa Zürich-ului Dar revanșa sobrietății lor a fost totală. Datcu face și astăzi o figură foarte frumoasă la Fenerbahce, iar Mihai Ionescu îmi este de un mare ajutor, la o vîrstă cînd doar „talentații" zburdalnici au abandonat de mult tricoul.

— Ați vorbit de educație. Ce alte mijloace concrete recomandați ?

— Mă gîndesc în primul rînd la viața de club. Echipele noastre nu au o viață de club. Intr-o călătorie de studii pe care am făcut-o în R. F. a Germaniei, am văzut că jucătorii unei echipe petrec foarte mult timp în cadrul clubului. Conducerile cluburilor depun eforturi pentru adunarea jucătorilor. La Nurnberg F.C., de pildă, am văzut un hotel al clubului, lîngă cele opt terenuri gazonate, am văzut un restaurant pentru jucători, am văzut săli de distracții, din care nu lipseau mesele de biliard, televizoarele, jocurile mecanice, espresso-urile... Jucătorii stau foarte mult în club. Vin și soțiile. Dansează. Băieții beau și cîte o bere. Și te asigur că nu depășesc măsura, pentru că, fatalmente, se exercită un control reciproc, care dezvoltă autocontrolul.

— Cum vedeți meciul cu Albania ?

— Un meci greu. Albanezii au un stil de joc dificil, în care influența fotbalului italian este evidentă. Sper că echipa noastră va ști să se regăsească. Meciul cu Akademik mi-a oferit o adevărată schimbare la față. Jocul s-a accelerat, pasele s-au împuținat, au devenit mai directe. Menționez că replica lui Akademik nu mi s-a părut chiar atît de lipsită de consistență. Vreau să cred că acest spirit al „tricolorilor" este un program.

— Cu ce vîrf de atac ați începe jocul ?

— Te rog să mă crezi că Angelo Niculescu știe mult mai bine decît mine numele vîrfului cel mai potrivit pentru acest joc.

Ioan CHIRILA

CU CITITORII • DIALOG • CU CITITORII • DIALOG •

• SCRISOARE DIN IUGOSLAVIA. Urmărind la televizor și radio partida Levski Spartak — „U" Cluj învățătorul **PETRU LEPADAT**, Vlajkovac — Iugoslavia, a rămas nepăcut surprins, sesizînd în evoluția clujenilor :

„Pase imprecise cu dulumul, centrări inoportune, prost executate, acțiuni de atac individuale sortite eșecului, șuturi rare, trase de pe la 30—40 metri, indisciplina unor jucători clujeni, jocul negîndit, atît în apărare, cît și la mijlocul terenului etc., etc. Cu asemenea inexactități nu se putea obține calificarea în fața unui adversar puternic. La fel joacă „U" și în campionat?"...

— Nu. Nu așa. De altfel, în campionatul trecut s-a clasat pe locul 3, desfășurînd un joc colectiv, ofensiv, mult apreciat. Renunțarea, în totalitate la atac, în partida de la Sofia, a constituit, într-adevăr, o greșeală. Știți că au fost, însă, în acel meci și altfel de greșeli — de arbitraj. Indiscutabil, vina eșecului revine în primul rînd jucătorilor clujeni.

• UN RAPIDIST ȘI 5 ÎNTREBĂRI. „Nu v-am mai scris pînă acum nici un rînd — specifică bucureșteanul **VASILE MARIN**, încă de la începutul corespondenței pe care a adresat-o redacției. **Tare bucuros aș fi dacă mi-ați răspunde și mie la următoarele întrebări : 1. Cu cine a jucat Rapid București în Cupa campionilor europeni ?"...**

— In primul tur cu Trakia Plovdiv (0—2 și 3—0). A fost eliminată în turul II de campioana Italiei, Juventus Torino (0—1 și 0—0).

„2. Se va reîntoarce Dumitru la Rapid ?"..

— Cum să se întoarcă ? Deabia a plecat !

„3. Cîți ani are Marin Steljan?"

— 21.

„4. Unde joacă acum Lupescu?"

— La Admira Viena, în Austria.

„5. Ce adresă are clubul Rapid ?"

— Calea Giulești nr. 18. Din natura întrebărilor se vede clar că sînteți un... rapidist înfocat. Altfel, măcar una din aceste întrebări ar fi fost din alt „domeniu" al fotbalului.

• PROPUNERE TENTANTĂ ! Clujeanul VASILE ROȘCA, un alt mare iubitor al fotbalului, își începe scrisoarea asigurîndu-ne că nu va face nici o referire privind jocul tricolorilor la Helsinki sau despre cine trebuie să fie ori nu selecționați în echipa națională. **„Toți sînt specialiști, toți sînt selecționeri. Așa că eu, unul, mă abțin. Am însă o propunere care, înfăptuită, ar găsi ecou în rîndurile majorității celor ce îndrăgesc fotbalul : n-ar fi, cred eu, lipsit de interes, la încheierea sezonului de primăvară, un meci între România A și ECHIPA CAMPIONATULUI..."**

— Tentantă... ideea. Ce te faci însă dacă șapte dintre componenții echipei campionatului sînt și titularii naționalei ? V-ați gîndit la această eventualitate ?

• FARĂ... PIETRE. In mulțimea de scrisori sosite la redacție, care cer, la unison, cu vehemență, stigmatizarea lui Neagu și Răducanu după greșelile lor de la Helsinki, iată una, semnată de **DUMITRU LEAHU** din Brăila, care aduce în discuție un punct de vedere gîndit și matur.

„Nu voi admite nici eu ca mulți alții, greșeli gen-Răducanu sau ratări „à la Neagu". Acești jucători nu trebuie însă considerați ca... terminați pentru fotbal, în care să se arunce cu pietre, cum s-a întîmplat cu Gh. Constantin, după turneul olimpic de la Tokio. Ar fi o greșeală enormă..."

— Subscriem acestor afirmații. In același timp, însă, Neagu trebuie să demonstreze în jocul Rapidului că este un atacant percutant, pregătindu-se mereu cu ambiție și tenacitate, iar Răducanu să crească în seriozitate. O mare răspundere revine, mai ales în cazul lui Răducanu, și clubului Rapid și celorlalți jucători giuleșteni, prin atitudinea intransigentă pe care trebuie s-o manifeste față de orice abatere de la disciplină.

• DOBRIN, FĂRĂ RIVAL. Se pare, **ȘTEFAN PETRĂCHESCU,** slătinean de origine, este un om... grăbit, concis, hotărît. Ne întreabă : **„Mai dă revista și în acest an Trofeul celui mai bun jucător ?"...**

— Îl dă. Tradiționala noastră anchetă va fi deschisă foarte curînd.

„Dacă îl dă, atunci eu vă pot spune de pe acum cine-l va lua: Dobrin. N-are rival..."

— Intr-adevăr, Dobrin este unul dintre... abonații Trofeului revistei **FOTBAL,** fiind singurul jucător care l-a cîștigat, pînă acum, de trei ori. Noi zicem totuși să nu vă grăbiți cu „decizia". Există — vă asigurăm — și alți candidați care au șanse să fie declarați „cel mai bun fotbalist român al anului". Așteptați deci, apariția cuponului în revistă, decupați-l, completați-l și expediați-l revistei.

• PENTRU CĂ NU-ȘI MAI AMINTEȘTE... „Sînt un mare amator de fotbal — ne scrie, din Voivozi — Bihor, inginerul **IOAN CIUCU. Cu speranța că un astfel de om nu poate fi refuzat de revista de specialitate, vă rog să-mi spuneți care sînt campioanele României și Italiei pe ultimii patru ani ? Atît și nimic mai mult..."**

— Ne surprinde faptul că un... mare amator într-ale fotbalului nu-și mai amintește cărora echipe (în ce privește campionatul nostru, desigur) le-a revenit cununa de lauri din 1968 și pînă astăzi. Dar asta nu contează prea mult, așa că iată răspunsul. In țara noastră, ultimele patru campionate au fost cîștigate de **U.T.A.** (1968/1969 și 1969/1970), **Dinamo București** 1970/1971) și **F.C. Argeș** (1971/1972), campioana „en titre". In principala competiție a soccerului italian, titlurile de campioană au fost împărțite între **Fiorentina** (1968/1869) **U. S. Cagliari** (1969/1970), **Internazionale** (1970/1971), și **Juventus** (1971/1972).